

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

День подяки

Вдячність... Що ми насправді знаємо про вдячність? Чим є для нас вдячність? Чи ми усвідомлюємо всю важливість та життєву необхідність для нас, людей, вміти бути вдячними?

Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18). Як це можливо – «за все»?

«І вийде подяка із них та голос радіючих, і Я їх помножу – і не буде їх мало, і прославлю Я їх – і не будуть принижені!» (Єр. 30:19).

Чому не навпаки – спочатку помножені, підняті і лиш після цього вдячні?

Україна... 26-річна молода держава. Щедро обдарована Божими ресурсами: землями, водами, кліматом, надрами, лісами, горами, колоритним і талановитим народом. І така розтерзана, шматована... Знесилена тяжкою радянською спадщиною і жорсткими реаліями всіх років незалежності. За що ж дякувати українцеві Богу?

Можливо, за розуміння ціни свободи, якого б не було, якби не гірка спадщина? Можливо, за народження нової громадянської свідомості в жорстких реаліях, які в щоденній боротьбі гартують наш дух і міць. А Бог – чекає... Чекає на те, що ми врешті-решт оцінимо все, що Він для нас зробив, робить і буде робити, поки існуватимуть наша дивовижна земля, яку Він бездоганно створив, і людина на ній.

В Україні 17 вересня 2017 року буде особливий День подяки Богу. Загальнонаціональний, єдиний, спільний для всіх українських християн-протестантів і в самому серці країни – на Хрещатику в Києві. Безпрецедентне дійство в столиці, багатотисячна спільна хвала і особливий день вдячності Великому і Єдиному Творцеві, Який знає і бачить наше минуле, сьогодення і майбутнє. Який ніколи не помиляється і в Якого все під контролем і все вчасно.

За що дякуватимуть християни-протестанти? За унікальний рік для християн України, можливо, доленосний для українського суспільства. Рік звучання на найвищих рівнях євангельських, біблійних цінностей, рік відзначення 500-ліття Реформації – події, яка колись змінила світ, і за нагоду сьогодні брати її уроки. За рік єднання навколо Христа, Його Євангелія, навколо духовності, навколо якісного оновлення, бажаних змін і навколо майбутнього України.

За унікальну любов Бога, Який віддав Свого Єдинородного Сина Ісуса Христа, щоб кожен українець, який повірить в Нього, мав вічне життя.

За унікальний український народ, такий багатостраждальний, але мудрий і перспективний. За українську державу, за кожне місто, село, кожен дім і кожну людину. Із покайням перед Богом за кожен гріх, вчинений на нашій землі, минулий і теперішній.

В УКРАЇНІ БУДЕ ПЕРША ХРИСТІЯНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА ПРЕМІЯ

Починаючи з цього року, СХПУ почне присуджувати щорічну християнську літературну премію за кращий твір року. Відповідний указ нещодавно підписав голова СХПУ Костянтин Шаповалов.

«Мета премії», – йдеться в Указі, – виявлення найкращих літературних творів і досягнень на християнській літературній ниві».

У відповідному указі голови СХПУ йдеться також про те, що цим літературним твором може бути не тільки книга, але й поетичний твір, журналістська, публіцистична стаття, публіцистична передача, християнський псалом або фільм.

Переможець щорічної літературно-християнської премії

нагороджується почесним, спеціально виготовленим з цінних металів, жетоном з написом: «Лауреат літературної премії», а також грошовим призом, розмір якого в міру зростання авторитету премії буде збільшуватися.

«Літературно-християнська премія з часом повинна стати однією з найпрестижніших християнських нагород в Україні», – зазначає Костянтин Шаповалов, який і є автором цієї премії.

На сьогодні СХПУ – єдина Всеукраїнська громадська

організація, в якій введені свої відомчі нагороди: ордени, медалі, звання і, нарешті, щорічна літературно-християнська премія. Мета цих нагород – підняття авторитету як самої організації в українському суспільстві та за його межами, так і християнських літературів.

Нещодавно створена літературна премія сприятиме не тільки виявленню найкращих християнських літературних творів, але й стане також добрим стимулом для розвитку журналістики, тележурналістики та кіно, що несуть у суспільство християнські світогляд і цінності.

ПІСУ.

А ще дякуватимуть за прощення і силу для українців відвертатись від злочинів і гріхів. За відвагу і мудрість протистояти новітнім руйнівним глобальним загрозам навали збочень та деструктивних, нищівних для життя у всіх його смислах, ідеологій.

Дякуватимуть за те, що Він був, є і буде з нами, українцями.

Бог через пророка Єремію сказав: «Ось Я поверну з полону шатра Яковові, і змилюся над місцями його пробування, – і на пагірку своїм побудується місто, а палац осядеться на відповідному місці своїм». І аж тоді йдуть слова, наведені на початку: «І вийде подяка із них та голос радіючих, і Я їх помножу, – і не буде їх мало, і прославлю Я їх – і не будуть принижені!» (Єр. 30:19).

На місці пробування українців вже побудоване «місто» – держава Україна. Хай з наших уст щодня і щомиті виходить подяка, життєдайна для нас вдячність Творцеві, Якому належать абсолютно вся слава і честь. І хай буде здійснена воля Його, як на небі, так і на землі – в Україні.

Р. С. Дякувати Богу разом з українцями 17 вересня 2017 року на Хрещатику в Києві буде унікальна людина – Нік Вуйчич! Людина, яка з жорсткими фізичними реаліями власного життя знайшла мир, свободу і благословення для власного духа і душі в Бозі. Людина, яка загартувала у випробуваннях свою волю і силу на добро і закликати нас до власного оновлення, а через духовне оновлення кожного – до оновлення країни.

Олеся БАНАХ.
Івано-Франківськ.

ЗАКОН ДОЗВОЛИТЬ ЛІКАРЯМ ВІДМОВЛЯТИСЯ РОБИТИ АБОРТ З МІРКУВАНЬ СОВІСТІ

До Верховної Ради внесено законопроект щодо права лікаря на відмову від призначення чи участі в проведенні абортів через міркування совісті.

Зазначені зміни ініціювали 15 народних депутатів з різних парламентських фракцій – Павло Унгурян, Микола Лаврик, Юрій Мірошниченко та інші, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Автори законопроекту № 6747 наголошують, що у будь-якому демократичному суспільстві завжди має бути дотримано баланс інтересів: з одного боку, має захищатись право людини (жінки) на здоров'я, доступ та отримання медичної допомоги, а з другого – мають бути виписані гарантії прав лікарів та права

людини на свободу думки, совісті та віросповідання.

Проект пропонує доповнити статтю 281 Цивільного кодексу України «Право на життя» такими положеннями: «Медичний працівник має право на відмову від призначення чи участі в проведенні операції штучного переривання вагітності через світоглядні чи релігійні переконання на умовах, визначених законодавством».

А статтю 50 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» також передбачається,

що «медичний працівник... зобов'язаний повідомити про свою відмову жінці в якомога коротший строк, надавши всю необхідну інформацію про операцію, а також про медичного працівника чи заклад охорони здоров'я, де вона може отримати відповідні медичні послуги».

Згідно з законопроектом, за відмову призначити чи взяти участь в проведенні операції штучного переривання вагітності забороняється будь-яка дискримінація, а медичний працівник не може бути притягнутий до відповідальності.

Однак у разі виникнення невідкладних станів ці вимоги не застосовуються.

І свічка, і кочерга?

Чимало українців вірять у якісь дивні речі. Згадаймо про так звані «листки щастя»; або запалювання свічок в трьох, дев'яти і 12 церквах за успішне вирішення якихось важливих справ; або відмовляння певних молитов для досягнення життєвого успіху; або зав'язування червоної нитки на руку для захисту від вроків... І при цьому люди вірять у Бога. Як таке може бути: віриш у Бога, а допомоги чекаєш з іншого джерела?

Насправді все дуже просто: люди шукають чудес. Шукають містичних речей, які допоможуть зберегти гарний настрій, забезпечать усім необхідним і вбережуть від невдач, – замість того, щоб реально щось робити, щоб всього цього досягти. І носять якісь амулети, зав'язують червоні нитки на зап'ястя, навіть не задумуючись, що всі ці дії тісно пов'язані з магією.

Святе Письмо, на основі якого християни і будують свою віру в Бога, явно засуджує таку практику: «Нехай не буде у тебе інших богів, окрім Мене». Джерело і запорука успішного життя – Бог, а не червона ниточка на зап'ясті чи будь-які інші заобони і ритуальні дії.

Багато людей щонеділі відвідують храми. Та з якими мотивами? Одні це роблять, щоб «віддати Богові Боже». Після служби виходять з храму – і поринають у життя, в якому місця Богові немає. Обман, лисослів'я, злі слова, осуд, крадіжки, хабарі, підступи, наклепи – звична картина. Люди думають, що Бог «живе» в храмі. Ретельно хрестяться, проминаючи церковну будівлю чи капличку. І при цьому можуть вести зовсім не духовні бесіди – поспостерігайте за людьми в автобусі, коли він мінає якийсь храм. Так, наче Бог бачить серця і чує думки, лише коли ми в храмі на службі, а поза церквою Він німий і глухий.

Частина людей ходить до церкви, бо так годиться. Легше вистояти службу годину-дві, ніж стати об'єктом кривих поглядів, особливо якщо живеш в селі, де всі всіх знають. Але живої віри в Бога немає. Тому як

тільки виникне якась проблема, такі люди без вагань звернуться до ворожки, до якогось окультистичного дійства... А що тут такого, мовляв, у ворожки на столі стоять іконки, та й сама вона молиться...

Настоятель одного з греко-католицьких храмів Львова розповів історію: якийсь час тому по храмі ходила карточка з молитвою, де було зазначено, що якщо хтось помолиться цією молитвою 25 разів і передасть її іншому, то стане щасливим і це щастя передасть іншому. Наче й непоганий задум: і сам молишся, і іншого спонукаєш. Але, по суті, зазначив священнослужитель, це ніщо інше, як чари. А якщо я помолюся 26 разів, то що тоді буде?

На жаль, так багато людей і досі не розуміли суті віри в Бога, думаючи, що Бог – це як чарівна паличка або автомат сповнення бажань за принципом: я тобі молитву, свічку і ритуал, ти мені – позитивну відповідь.

Бог живий, і віра в Нього – це насамперед спілкування з Ним, визнання Його верховенства у своєму житті, упокорення перед Його волею. Тоді вже не має значення, з якої ноги ти встав, – твоїм життям керує Бог, а не якісь знаки чи обставини. Усі мої радощі і труднощі я несу в молитві перед Його лицем, бо лише Він – мій Спаситель від влади гріха, від зла і смерті, Він мій Порадник і поміч у життєвих випробуваннях, Він – Утішитель у скорботі і печалях, Він – запорука вічного щастя. І щастя без Нього просто не буває.

Люди – великі фантазери. Вважаючи себе ширими християнами, панічно бояться чорного кота, чи цифри 13, чи розсипаної солі, чи чогось іншого – тому що не розуміють, хто є джерелом такого страху і таких вірувань.

Хтось мудро зауважив, що коли ти маєш страх Божий, то можеш більше нічого не боятися. Апостол Павло про це сказав так: «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові і здорового розуму» (2 Тим. 1:7). Стосунки з Богом будуються на довірі і любові, а не страху. Тоді з ким ви будете стосунки, боячись, скажімо, чорного кота? Який висновок про вашу віру в Бога можна зробити на основі вашого щоденного життя? Чи не про вас – відома приказка про свічку і кочергу?

Насправді ви знаєте відповідь на це запитання...

Л. Б.

Іван Онищенко – підліток, через котрого в Україну прийшло пробудження

У середині XIX століття на території України спалахнуло велике євангельське пробудження. Воно, як вогонь, охоплювало села, аж поки не покрило всю Південну Україну. Тисячі людей починали збиратися по домівках для читання Біблії, приймали водне хрещення по вірі.

Це пробудження без перебільшення можна назвати найпершим і найбільш масовим євангельським рухом в Україні. Але найцікавіший факт цього пробудження – те, що почалося воно з покаяння одного підлітка, такого собі Івана Онищенка.

Іван Онищенко народився 1830 року в селі Основа Херсонської губернії. На 17-річчя Івана батько вирішив зробити йому якийсь цінний подарунок. Але що нічого цікавого у своєму селі не зміг знайти, то вирішив поїхати до найближчого міста – Одеси – на базар. Того дня, обійшовши все, нічого синові так і не знайшов. Засмутившись, Федір сів у свій віз, щоб повертатися додому. На виїзді з міста він зупинив коней для водопою і там зустрів німецького місіонера Йоганна Бонемпера, який подарував йому Новий Заповіт на російській мові. Радості Федора не було меж. Новий Заповіт, та ще й російською мовою! Моєму синові точно сподобається, подумав він, і помчав у рідне село. Коли Федір підїхав до свого дому, назустріч йому вийшов Іван і запитав: «Ну що, тату, привіз мені подарунок?». «Звичайно, привіз, синку», – відповів батько і простягнув йому книжечку кишенькового формату.

Отримавши Євангеліє, Іван почав читати його безперестанку – і вдень і вночі. Чим більше він читав, тим більше розумів, що його життя відрізняється від того, яке описане в Біблії. Особливе враження на нього справили п'ятий розділ Матвія, де Ісус вчив про блаженства.

Через кілька тижнів після цієї події Іван відправився на все літо на пасіку, щоб доглядати за бджолами. Там у нього було багато вільного часу, тому він продовжував заглиблюватися у Слово Боже. І ось одного разу, читаючи про те, як Ісус постив, Іван вирішив взяти 40-денний піст.

Під час цього посту щось дуже дивне сталося з Іваном. Під час одної з молитов ніби хтось торкнувся його фізично, і Іван пережив надприродно Божу присутність. Тоді він почув, як Бог закликає його стати євангелістом і нести Слово Боже іншим людям.

Повернувшись додому, Іван просив батьків, щоб вони зняли ікони і почали молитися не завченими молитвами, а своїми словами. Батьки Івана були здивовані його проханням, але, бачачи як змінився син, вирішили послухатися його.

З того часу в сім'ї Онищенко завжди молилися перед їдою, а вечорами Іван читав усім зі своєї Книжечки. Поступово на ці читання почали приходити сусіди, родичі, – усім було цікаво почути Євангеліє на доступній мові.

Якось, читаючи Новий Заповіт, Іван прийшов до висновку, що водне хрещення потрібно приймати у зрілому віці, а не в дитинстві, як це практикувалося в православній церкві. Він також почув про те, що німці-колоністи, які живуть недалеко в поселенні Рорбах, хрестять людей тільки після повноліття. Думка про прийняття водного хрещення по вірі не давала йому спокою, і Іван попросив свого тата поїхати разом з ним в німецьку колонію Рорбах і поговорити з місцевим пастором про те, щоб той його охрестив.

Так вони й зробили. Через кілька тижнів Іван з батьком вирушили в колонію Рорбах на зібрання – «штунде». Німецький пастор був дуже радий їх зустрічі, а також здивований тим, що підліток так сильно зацікавився водним хрещенням. Йому хотілося їм допомогти, але було одне «але». За законом того часу перехресувати людей з православ'я в протестантизм суворо заборонялося. Тим, що хрестилися, загрожувало зіслання в Сибір, а тим, хто охрещував, – депортація.

Раптом пасторові прийшла ідея про те, щоб запросити служителів із Швейцарії, які приїдуть, швидко проведуть хрещення і поїдуть назад. Ця ідея сподобалась і Івану, і його батькові Федору.

Через кілька місяців з Базеля приїхали два брати і таємно, вночі, охрестили Івана. Так Іван Онищенко став першою людиною сучасної історії України, який прийняв водне хрещення по вірі.

У той же час в його рідному селі до Бога приходив майбутній лідер євангельських християн, ровесник Івана – Михайло Ратушний.

Після прийняття водного хрещення Іван вирішив, що не може просто так сидіти склавши руки, а повинен щось робити, щоб доносити людям Євангеліє. За своєю спеціальністю Іван був шевцем, тому коли після зими просохли дороги, він взяв свою торбину з інструментами шевця і рушив в дорогу. Прийшовши в найближче село, запитав, у кого можна зупинитися, щоб лагодити взуття. Його впустили в один дім, і вже через кілька днів все село почало нести Іванові старе взуття. Працюючи над замовленнями, Іван почав розповідати своїм клієнтам історії з Біблії, і люди почали цікавитися. Навернувши до Бога чимало людей в цьому селі, Іван знову рушив у дорогу.

Так село за селом, хутір за хутором Іван обійшов усю Херсонську губернію! Потихеньку почали створюватися громади, і Іван почав хрестити перших віруючих у водоймах рік.

Якось після повернення Івана з чергового походу в дім Онищенко хтось постукав. Відчинивши двері, Іван побачив поліцейських. «Чи тут живе Іван Онищенко?» – запитали вони. «Так» – сміливо відповів Іван. «Ви заарештовані», – крикнув пристав і звелів одягнути Івану кайдани. Прощаючись зі своєю сім'єю, Іван попросив батька покласти йому в кишеню маленьку Книжечку.

Після арешту Івана привели в Херсонську тюрму і кинули в камеру до політичних ув'язнених. Через кілька днів, освоївшись, Онищенко почав розмовляти з ув'язненими на релігійні теми, а з часом запропонував

їм читати вечорами Новий Заповіт. В'язні зацікавилися Біблією, і вже через кілька тижнів вся камера вранці молилася «Отче наш».

Чутки про молодого Онищенка, який читає Слово Боже, ширилися по всій тюрмі. Дізнавшись про це, начальство кинуло Онищенка в карцер. Після карцера його перевели в камеру до найзапекліших злочинців для «перевиховання». Коли Іван увійшов в нову камеру, то був шокований: усі навипередки хвалилися кількістю вбивств та інших жажливих звірств. Через слово лунали лайки.

Першу ніч Іван провів на підлозі. Під ранок, коли всі встали, у камері настала тиша – з сусідньої камери доносилися спів молитви «Отче наш».

«Там сидить якийсь святий хлопець, Іван Онищенко», – сказав хтось з ув'язнених. Почувши, що його ім'я тут знає, Іван вирішив не відкриватися їм, щоб не присвоювати собі славу, і почав розмовляти з людьми про Бога. Через якийсь час вже вся камера слухала вірші з Нового Заповіту. Але в цій камері був один особливо небезпечний злочинець, на прізвище Бернадський. Весь час він сидів особіно, не виявляючи ніякого зацікавлення Євангелієм. Він був жорстоким вбивцею і мав 40 вбивств на рахунок. Якось, із грізним виглядом, він наблизився до Онищенка, але Іван не злякався, а почав молитися. Під час молитви цей вбивця впав на свої коліна і почав ридати, як маленька дитина, і каюся у своїх гріхах. У цю мить відчинилися двері камери і пролунав голос: «Онищенко, на вихід!». «То це з нами був сам Онищенко!», – прокотилося камерою.

Івана забрали на допит, де вирішувалася його дальша доля. У допитах особисто брав участь губернатор Херсонської губернії Поліщук. Попри те, що губернатор симпатизував молодому євангелісту, він зобов'язаний був діяти за буквою закону. Після кількох днів суду Онищенко був засуджений на пожиттєвий термін із засланням в Сибір. Але Іванові дозволили добиратися до місця зіслання не під конвоем, а своїм ходом.

Дізнавшись про це, Іван зрадів і, вийшовши з тюрми, пішов до місця

свого призначення. Іван бачив у цьому руку Божу, тому що куди б він не приходив, усюди розповідав про Бога і залишав після себе громади віруючих.

Цікавий випадок стався з ним, коли він прибув у Курську губернію в поселення молокан. Відомо, що молокани не визнавали водного хрещення, не приймали причастя і мали інші відхилення від євангельських християн. Іван довго розмовляв з ними, показуючи відповідні місця Писання. І перед відходом Івана все молоканське поселення було охрещене! Бог використав його на тій дорозі.

Одного разу, вже за Волгою, Іван побачив по дорозі колону ув'язнених, яких вели в кайданах. «Хто ви?» – запитав їх Онищенко. «Ми євангелісти, – відповіли йому. – Нас ведуть на каторгу за те, що ми прийняли водне хрещення і збиралися на служіння по домах. На півдні України Бог відкрився одному молодому хлопцеві на ймення Іван Онищенко, який перший приніс істину нашому народові. Але незабаром його ув'язнили і вислали на каторгу в Сибір». Слухаючи їх, Іван просльозився, але не став відкривати їм свого імені. «Бог вам в поміч», – крізь сльози сказав він.

Незабаром Онищенко повернувся додому і продовжував служити Богові і людям у своєму рідному селі Основі.

Євангельський рух, який розпочав Іван Онищенко, був першим євангельським пробудженням в Україні. У його результаті тисячі людей, особливо в Херсонській губернії, відкинули мертву релігію і пізнали живого Бога. Ключовими фігурами того пробудження були Михайло Ратушний, Герасим Балабан, Юхим Цимбал та Іван Рябошапка.

Ці молоді хлопці ходили від села до села, несучи людям Євангеліє, хрестили людей по вірі і поширювали Царство Боже. Багато громад віруючих, заснованих ними, налічували сотні, а деякі навіть тисячі людей, як, наприклад, громада Герасима Балабана в селі Чаплинка.

Господи, повтори це знову!

ВЧЕНИЙ ЗНАЙШОВ ЗВ'ЯЗОК КИТАЙСЬКИХ ІЕРОГЛІФІВ З БІБЛІЄЮ

Китайський вчений Чан Кей Тонг заявив, що Бог, про Котрого говориться в Біблії, – це Той Самий Бог, Котрому на початку своєї цивілізації поклонялися стародавні китайці, повідомляє Християнський Мегапортал invictory.com з посиланням на esd.adventist.org.

Цей висновок доктор зробив, сім років досліджуючи стародавні історичні записи. В його книзі «Віра батьків наших: пошук Бога в стародавньому Китаї» він розповідає про те, як зміст слів у китайських ієрогліфах стосується ситуацій і місць, знайдених у Святому Писанні.

Тонг розповів про деякі відшукані докази і про те, як вони допомагають довести існування Бога і показують надійність біблійного тексту.

«Я виріс в традиційній китайській сім'ї. Коли я став християнином (на той момент мені було 19 років), я думав, що відійшов від китайської культури, адже більшість китайців вважають християнську віру західною релігією. Перехід у християнство був болісним. Моя сім'я і мої друзі вважали, що мене тепер складно назвати китайцем. Поступово я почав виявляти, що насправді стародавні китайці поклонялися

одному істинному Богові. І я взявся детально вивчати це питання. Нині ж, будучи християнином, розумію, що я не відходжу від сутності свого стародавнього коріння, а, навпаки, повертаюся до нього».

За словами вченого, коли він шукав зв'язок ієрогліфів з Біблією, більш за все його вразив «квітар неба» в Пекіні. Це імператорська система жертвоприношень.

«Це одна з найкращих архітектур в Китаї. Туди ходять всі туристи, тому що це місце, яке всім варто відвідати», – говорить Чан Кей Тонг. – Побувавши там, я подумав: «Але ж у цьому так званому храмі неба нема ніяких ідолів». Я

побачив всього лише «меморіальну дощечку» для Бога. Я почав вивчати це питання і зрозумів, що стародавні китайці описують свого Бога як Особистість».

Вчений підкреслює, що китайці писали, що Бог є Любов і що Він Всемогутній.

«Добре, що до того часу всі китайські класики були оцифровані, тому я зміг знайти в пошуковику все, що вони говорили про цього Бога. Я виявив, що Його характеристики, по суті, ті ж самі, що й у Біблії. Цей факт спонукав мене заглибитися в цю тему».

Головний висновок дослідження доктора Тонга полягає в тому, що стародавні китайці

поклонялися Богові, Котрий описаний в Біблії. За його словами, вони знали Бога як особистого Спасителя, Котрий цікавиться ними, з Котрим можна мати відносини. Прощення гріха також увійшло в китайську культуру. На жаль, більшість китайців не знають про це.

«Саме тому я вирішив написати книгу. Я не просто тримав ці думки в собі, я хочу, щоб кожний китайець знав про це. І, як я вже говорив, у Китаю за спиною кілька тисяч років історії. Вона схожа на цибулю, така багатшарова. Якщо ви очищуєте лише половину її, то прийдете в підсумку до Конфуція. Багато людей думають, що Конфуцій є представником китайської культури, – каже учений. – І це справді так, якщо ви оглянулися лише на 2500 років назад. Однак якщо ви заглибитесь, то зрозумієте, що там є ще 4000, 5000 років китайської історії. Тому той період, про який я пишу, – це 2000 років до Конфуція, саме це і є ядром китайської історії».

Як відмітив Чан Кей Тонг, коли він розповідає китайцям про це, вони починають дивуватися і потім проводять ще більше досліджень.

«Біблія – не просто хороша книга, що розповідає нам про мораль. Її також не можна назвати історичною книгою, – вона розповідає, як людям варто жити. І всьому, про що йдеться в Біблії, можна вірити, тому що ця Книга достовірна», – підсумовує вчений.

Правова культура християнина

Завдяки наверненню людей до біблійних стандартів, до Святого Письма, до Ісуса Христа в період Реформації у XVI ст. в ряді країн Західної Європи відбулися кардинальні зміни, зокрема, утвердилися принципи високої моралі та демократії, права і свободи набули вагомого значення і втілювалися в практичне життя. Повернення до взірців апостольського християнства, критерієм якого стало життя згідно з Біблією, спричинило глобальні зрушення в розвитку правової культури народів, охоплених Реформацією.

У зв'язку з відзначенням 500-ліття Реформації варто акцентувати увагу саме на важливості правової культури особистості, від якої залежить ряд найважливіших сторін життя суспільства та держави, їх сьогодення та майбутнє.

Нині ми спостерігаємо антипод правової культури в Україні – правовий нігілізм, характерними особливостями якого є ігнорування вимог закону, цінності права, зневажливе ставлення до правових принципів і традицій, низький рівень моралі тощо. Пояснюють це рядом проблем соціального, політичного, економічного характеру. Проте не звертається увага на найголовнішу проблему – втрату християнських ідеалів та принципів моралі, ігнорування Святого Письма як першоджерела закону і права в суспільстві, яке сповідує християнські цінності. І хоча формально надається увага релігійному життю, проте насправді ми бачимо відсутність усвідомленого ставлення до віри в Бога та всього, що з нею пов'язане.

Правова культура є невід'ємною частиною загальної культури народу і відображенням менталітету народу, вона служить найвищим інтересам суспільства і держави. Найкраще живуть ті народи, в яких високо піднята правова культура. Криза правопорядку – наслідок кризи правової культури громадян.

Завдання правової культури

– створення доброго морально-правового клімату в суспільстві. Сам Ісус Христос навчав поважати державний закон. Книжники та священники, знаючи, що накладений римлянами податок євреї сприймають із невдоволенням, підійшли до Нього з провокаційним запитанням: «Годиться давати податок для кесаря чи ні?» (Лк. 20:22). «Віддайте кесареви кесарево, а Богові – Боже» (Лк. 20:25), – заявив Ісус, даючи зрозуміти, що якщо в приписі закону немає непокорі Богові, то його потрібно виконувати.

Тож тенденцію ми спостерігаємо в настановах апостолів: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога» (Рим. 13:1-2). Але не до бездумної і неусвідомленої покорі владі закликає нас Слово Боже, а до осмисленого дотримання законів, які не суперечать вищому Закону. Адже на фоні всієї Біблії ми бачимо, що верховенство права повинно належати Божому Закону. «Бога повинно слухатися більш, як людей!» (Дії 5:29), – такою була відповідь апостолів синедриону на заборону поширювати євангельську науку.

Правова культура особистості виявляється в готовності до прийняття прогресивних, цивілізованих правових ідей і законів, в уміннях користуватися правом. Але наявність навіть серйозних юридичних знань у пересічних громадян і посадових осіб ще

не говорить про високий рівень їхньої правової культури – необхідно не лише знати право, а й дотримуватися приписів закону. Змістом правової культури особи є правосвідомість і правове мислення, яких так сьогодні не вистачає і які повинні стати елементами культури кожної людини. Бо від цього залежить правова культура суспільства, адже вона не існує поза правовою культурою його членів і є результатом правової діяльності громадян.

Свобода вибору для багатьох наших співвітчизників сприймається як вседозволеність. Це ознака того, що їх правосвідомість не готова жити за принципом «дозволено все, що не заборонено». І всі, хто не бажає жити по «духу» закону, шукатимуть будь-якої нагоди обійти його, вдаючись до маніпулювання «буквою» закону. І тоді відбувається те, що ми спостерігаємо сьогодні, – з допомогою «букви» закону юридично обґрунтовують будь-що.

Хорошим прикладом християнина з високою правовою культурою є апостол Павло. Він зіштовхнувся з судовою системою своїх днів. Обстоюючи християнську віру перед представниками римської влади, Павло спирався на те, що єврейська віра захищена римським правом. У Діях апостолів (24-й розділ) розповідається, як Павло захищався перед римським намісником Юдеєм Феліксом. Юдеї звинувачували його у злочинах, за які він міг би бути засуджений на смерть, – у закликах до заколоту, намаганнях осквернити храм тощо. Павло ставився до всіх з повагою, але обстоював своє право поклонитися «Богу своїх батьків», посилаючись на Закон і Пророків.

Згодом Павло свідчив про свою віру перед намісником Порцієм Фестом, перед царем Іродом Агриппою. Розраховуючи на справедливий розгляд справи, Павло заявив: «Відкликаюсь до кесаря!» (Дії 25:11), який був найвищим правителем. Він успішно

захищав свої релігійні погляди і переконання, використовуючи при цьому доступні правові шляхи і засоби.

Законослухняні християни, які свідчили про Ісуса Христа за подібних обставин, нерідко здобували правові перемоги, мирно, спокійно та щиро доводячи свою правоту. Завдяки позитивним рішенням, які приймаються в таких випадках, знає змін законодавча база держави в плані гарантування і утвердження свободи слова та віросповідання.

Бог закликає християн до мужності, поміркованості та розсудливості: «Стережіться ж людей, бо вони на суди видаватимуть вас та по синопгах своїх бичувати вас будуть. І до правителів та до царів поведуть вас за Мене, на свідчення їм і поганам. А коли видаватимуть вас, не журіться, як або що говорити: тієї години буде вам дане, що маєте ви говорити, бо не ви промовлятимете, але Дух Отця вашого в вас промовлятиме...» (Мт. 10:17-20).

Що ж робити, щоб підвищити правову культуру християнина? Насамперед повинні бути визначені найважливіші цінності, адже саме вони мотивують до дії та є визначальними в бажаннях, намірах та поведінці. У XVI столітті до нашої ери Бог проголосив через Мойсея десять заповідей. Вони є фундаментом духовних взаємовідносин, бо ведуть до святості людського життя та проголошують недоторканність приватної власності. Закон Божий був регулятором відносин людей один із одним (суспільних відносин) та з Ним. І якщо людина буде свідомою того, що в цьому законі виражена воля Бога, то він і виступатиме для неї однією із найголовніших цінностей. Тому визнання цінностей Святого Письма – визначальний фактор у вихованні правової культури християнина.

Ігор КРОЩУК.

У Вараші виступив симфонічний оркестр Soli Deo

На Рівненщині продовжують відзначати 500-річчя Реформації. Зокрема, масштабний концерт організували у місті атомників – Вараші. На захід зібралися тисячі людей. Значить, поняття «Реформація» перестало бути чимось далеким та незрозумілим.

Економічне зростання, духовність на найвищому рівні, Церква, наближена до народу, – ось що таке «Реформація» для багатьох жителів Рівненщини.

Андрій Петренко, голова Рівненської міської

організації «Народний контроль», говорить: «Реформація – це значить повернутися лицем до Бога, почати робити все, як для Бога. І тоді Бог повернеться лицем до України, і ми почнемо розцвітати і станемо на рівні всіх розвинутих країн».

Нагадаємо, що Президент України підтримав ініціативу Всеукраїнської ради Церков і підписав Указ «Про відзначення в Україні 500-річчя Реформації». Отож упродовж року в нашій країні відбуваються різноманітні заходи, які, власне, і знайомлять людей із протестантизмом. Зокрема, організовуються концерти та зустрічі.

Михайло Паночко, старший єпископ Української Церкви ХВС, наголосив: «Реформи сьогодні необхідні та актуальні, як повітря. Не

тільки в економіці чи в інших сферах життя. Ми вважаємо, що реформа внутрішня – це номер один. Без неї інші реформи будуть кульгати, не будуть повноцінними, буде багато популізму. Людина мусить внутрішньо змінитися».

У рамках відзначення 500-річчя Реформації і був організований у м. Вараші цей масштабний захід. На концерт симфонічного оркестру Soli Deo та молодіжного хору зібралася численна кількість людей – не лише мешканці Вараша та навколишніх сіл. Таку важливу подію не могли пропустити люди, які вже давно не проживають у цій місцевості, але відчують, що повинні бути присутніми там, де, можливо, твориться нова історія нашої країни.

Віктор М्याлик, протестант, меценат-благодійник, говорить: «У нас Бог один. І віра одна. І Біблія одна. Головне, щоб ми храм у душі не зіпсували і були перед Богом чистими. І чим більше буде таких акцій, реформацій, тим благословеннішою буде наша країна».

У Вараші це вже другий захід, проведений у рамках відзначення 500-річчя Реформації. За час, що минув з дати підписання Указу «Про відзначення в Україні 500-річчя Реформації», зазначає народний депутат Павло Унгурян, відбулося чимало позитивних змін. «Дуже багато українців зацікавилися над тим, що стало запорукою успіху найзаможніших країн світу. А саме Реформація стала тією межею, перейшовши яку, країни Європи стали стрімко розвиватися».

ТІЛЬКИ ВІРОЮ

Біблія досить категорично стверджує, що ми отримуємо спасіння від майбутнього суду вірою і лише вірою. Особливо підкреслено, що спасіння неможливо заслужити чи заробити добрими справами.

Ось кілька текстів:

«А коли ми дізнались, що людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми ввірували в Христа Ісуса, щоб нам виправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жодна людина ділами Закону не буде виправдана!» (Гал. 2:16).

«Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9).

«А тепер, без Закону, правда Божя з'явилась, про яку свідчать Закон і Пророки. А Божя правда через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає, бо всі згрішили і позбавлені Божої слави, але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі» (Рим. 3:21-24).

Нарешті, Сам Христос сказав: «По правді, по правді кажу Вам: «Хто вірує в Мене, – життя вічне той має» (Ів. 6:47).

Посилаючи апостола Павла на служіння, Господь настановляв: «Визволяю тебе від твого народу та від поган, до яких Я тебе посилав, – відкрити їм очі, щоб вони навернулись від темряви в світло та від сатанинської влади до Бога, щоб вірою в Мене отримати їм дарування гріхів і насліддя з освяченими» (Дії 26:17-18).

Вірний цій настанові, Павло виклав сутність Євангелія коротким реченням: «Віруй в Господа Ісуса – і будеш спасений ти сам та твій дім...» (Дії 16:31).

SOLA FIDE – ТІЛЬКИ ВІРА

Ці тексти найважливіші в Біблії. На їхній підставі проголошено великий принцип християнського віровчення: Sola Fide – тільки віра. Ми отримуємо оправдання вірою, причому не просто вірою, а вірою в Ісуса Христа.

Коли вийти на вулицю й запитати будь-якого перехожого чи вірить він у Христа, він напевно скаже: «Так!», та ще й перехреститься. На Пасху всі вітаються: «Христос воскрес!», хоча ми чудово розуміємо, що часто це лише данина традиції. А наші правителі й начальники, які на свята приїждять до храмів і статечно стоять там зі свічками в руках, – теж усі віруючі?

Погляньмо й на інших: релігійних, ревних, старанних. Сам Христос говорив про деяких із них: «Багато хто скажуть Мені того дня: «Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм проповідували, хіба ми не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?» І їм оголошу Я тоді: «Я ніколи не знав вас. Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Мт. 7:22-23). Тобто, виявляється, можна вірити в Ісуса Христа, визнавати Його Божим Сином і Господом, але все одно піти в пекло.

Біблія говорить, що віра буває різна. Біси теж вірують і тремтять, але ця віра нічого їм не дає. Буває віра мертва й жива. І спасає лише жива віра. Якщо коротко, то це віра в три речі.

Віра в гріх. Чи вірите ви, що ви – грішник, або, краще сказати, чи усвідомлюєте ви себе грішником? Це перша сходинка на шляху до спасіння. Багато людей нині не визнають гріха. Одні говорять, що добро і зло – поняття відносні. Інші погоджуються, що добро і зло існують, але себе вважають добрими. А

спасає лише віра в те, що ви грішник, що у вас грішні не лише вчинки, але й думки, і серце.

Віра в суд. Чи вірите ви, що Бог судитиме живих і мертвих? Чи вірите, що на небесах записуються гріхи кожної людини, і вам на цьому суді ніяк не виправдатися? З кожним днем ми наближаємось до дня суду. Він буде всеохопним і неупередженим, а тому страшним для кожного з нас. Виправданням на ньому не будуть ні добрі справи, ні навіть щире розкаяння. Ви приречені, тому що Бог безмежно святий, а ви – вкрай зіпсуті. «...Лютість та гнів. Недоля та утиск...» (Рим. 2:8-9) – ось що чекає на вас там, а відтак – вічне пекло. І жодної алегорії. Буквальний гнів і буквальне пекло.

Віра в Спасителя. У Його спокійну смерть. Віра в те, що самі ми ні від гріха, ні від суду не могли б спаситися, але Христос із милості й любові Своєї вирішив нас спасти й сплатив повну ціну нашого спасіння. Чи вірите ви, що Христос умер за ваші гріхи й подарував особисто вам Свою праведність? Чи вірите, що Христос за вас заступився перед праведним Суддею, вимовив перед Ним ваше ім'я і віддав за вас Своє життя? І не розгорнуті книги із записами ваших справ, а буде розгорнута «інша книга, то книга життя» (Об. 20:12), і ваше ім'я незнищеними письментами буде там написано! Чи вірите ви в це?

Вірити потрібно, що Христос умер не просто за всіх людей, а саме за мене. Коли ми усвідомлюємо себе грішниками, нам здається, що ми грішніші від усіх людей на світі. Звичайно, це суб'єктивне відчуття, ми розуміємо розумом, що є люди, які нагрішили більше від нас, але серце настільки журиться про все вчинене зло, що йому здається: немає гіршої людини.

Так і стосовно спасіння. Я раптом усвідомлюю, що Ісус умер за мене більше, ніж за когось іншого. Що Він на хресті думав про мене, що у Нього до мене особливий інтерес. Що якби я був єдиним грішником на землі, Він умер би за мене одного! Немовби зник увесь світ, ось я і ось Він! Такий підхід був у апостола Павла. Він писав: «...Живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:20). Ось віра, яка спасає: віра в те, що мій борг сплачений, мої гріхи покриті, моя провина знята, моє ім'я записане в книзі життя. Чи можете ви з упевненістю сказати: «Так, я вірю, що на Божому суді мої гріхи не будуть згадані, тому що Христос за них умер! Так, я вірю, що ввійду в Небесне Царство, тому що Христос для мене його заслужив»? Якщо можете, то це і є жива віра.

А як же діла?

Якщо ми спасаємося вірою, то не вже можна грішити? На ці запитання відповідають апостоли Павло та Іван. Ось їхні відповіді:

«Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він» (1 Ів. 3:9). Зверніть увагу на слова «від Бога народжений». Про що мова? Про

надзвичайне явище, яке називають «народженням згори» або, по-іншому, «відродженням». Коли людина від усього серця звертається до Бога, у ній відбувається радикальна зміна: вона народжується вдруге. Від наших земних батьків ми успадкували гріховну природу і тому жили в гріху. Але, навернувшись до Ісуса Христа, ми народилися від Бога і від Нього успадкували святу природу. Тепер гріх нам не навислий.

Відраза до гріха – найважливіша ознака відродження. Часом ми всі грішимо, але робимо це ненавмисно, а після гріха не відчуваємо ні задоволення, ні радості, а навпаки, відчуття відрази й презирства до самих себе.

Апостол Павло говорить так: «Що ж? Чи будемо грішити, бо ми не під Законом, а під благодаттю? Зовсім ні!» (Рим. 6:15); «Ми, що вмерли для гріха, як ще будемо жити в нім?» (Рим. 6:2). Коли ми прийшли до Ісуса Христа, у нас установився з Ним тісний зв'язок. У нас почали діяти Його життя і Його смерть. І як Христос умер, так і ми з Ним умерли для гріховних пожадливістей і для стійкої світу. Чим більше ми занурюємось в Христа, тим більше в нас діє Його смерть.

Те ж стосується і добрих справ. Відроджена людина хоче робити добро. Але чому? «Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:13). Це не ми спасаємося добрими ділами, це Бог нас спас і тепер робить через нас добрі діла. Чудово про це сказано в Посланні до ефесян: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми – Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:8-10).

Добрі справи – це результат відродження, плоди Святого Духа, які зростає Його сила. Можна порівняти відродження з конем, а добрі справи – з возом. Якщо є відродження, то добрі справи будуть здійснюватися природним чином. У нас будуть і сили, і бажання. А діла без віри – це віз без коня. Деякі люди намагаються їх робити, але скільки тієї людської сили? Надовго нас не вистачить.

Таким чином, добрі діла – це наслідок живої віри, її прояв.

Чому важливо розуміти, що ми спасаємося тільки вірою в Ісуса Христа?

По-перше, якщо ми розуміємо, що спасаємося не своїми заслугами, а лише Христом, то всю славу віддаємо Йому. Це Він постраждав за нас, Він простив нам, Він змінив наше серце, Він зростає добрі плоди, Він приготував небесні оселі. Усе Він, і Йому вся слава. А якщо спасіння заробляємо ми, тоді вся слава нам. У результаті ми стаємо гордими: це ж ми стараємося, ми заслуговуємо й отримуємо. Але якщо ми привласнюємо хоча б частину свого спасіння, то викрадаємо в Бога Його славу, а це гріх.

По-друге, це впливає на наш внутрішній мир. Коли ми перестаємо цілковито покладатися на Христа, то втрачаємо радість спасіння. Люди, які щиро намагаються спастися своїми ділами, постійно відчувають провину.

Скільки б вони не зробили добрих справ, вони розуміють, що цього замало. Скажімо, сьогодні я постарався, зробив кілька добрих справ. Утомлений, але задоволений, іду спати. А завтра в мене вже немає сили після вчорашнього, а післязавтра взагалі згрішив, – і ось я в сум'ятті й зневірі. «Господи, пробач, завтра постараюся бути хорошим». І так день за днем. Зате якщо ми покладемося на Христа, то завжди будемо радіти Його спасінню. Минув день плідно – ми дякуємо Богові, що благословив і допоміг виконати Його волю. І навіть коли згрішили – сповідаємося, але все одно дякуємо Богові, що й за цей гріх умер Христос.

А взагалі, це багато серйозніше, ніж наші суб'єктивні відчуття. Писання говорить, що коли ми не покладемося на Христа, то не ввійдемо в Божє Царство. Апостол Павло написав галатам суворі слова: «Ви, що Законом виправдуетесь, полишилися без Христа, відпали від благодаті!» (Гал. 5:4). Нам потрібно до кінця усвідомити, що спасіння дається задарма, й прийняти цей дарунок. Якщо ж надіюся на Христа, то спасуся, а якщо на себе, то загину!

Висновок робить апостол Петро: «Тому то, підперезавши стегна свого розуму та бувши тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа» (1 Петр. 1:13).

НЕВЖЕ ЗАКОН, ЯКИЙ ДАВ БОГ, МОЖЕ БУТИ ПОГАНИМ?

Усе, що робить Бог, «вельми добре». У Посланні до римлян апостол Павло говорить: «Закон святий, і заповідь свята, і праведна, і добра» (Рим. 7:12). Бог через Мойсея дав людям заповіді й закон. Але для чого? Щоб люди спасались із їхньої допомоги? Зовсім ні. Спаситися виконанням закону неможливо, це очевидно. Яка ж функція всіх цих заповідей? Новий Завіт відповідає: «Закон виховником був до Христа» (Гал. 3:24). Бог дав закон, щоб ми швидше прийшли до Спасителя,

усвідомили свою потребу в Ньому.

Проповідник Біллі Страйкен навівав закон другом Христа й наводив для наочності таку ілюстрацію. Уявіть, що вас посадили в камеру й приставили охоронця. Ось він закрив замок і збирається йти. Ви кидаєтеся до дверей і говорите: «Я не хочу тут залишатися, як мені вийти?». Охоронець відповідає: «Я відімкну замок і випущу вас за однієї умови: якщо ви ідеально приберете свою камеру». «І все?» – дивується ви й відразу починаєте вичищати підлогу й видаляти всі порошинки-смітинки, які там є. Уранці охоронець приходить, а ви вже зібрали речі й готуетесь до виходу. Але він незадоволений. «Так, – каже він, – підлога чиста, але подивіться на стелю». Ви дивитесь вгору й розумієте, що зовсім забули про стелю, а там павутина й пил. Цілий день ви вичищате стелю, але наступного ранку охоронець знову незадоволений: ви чистили стелю, але насипали сміття на підлогу. А потім претензії з'являються до стін, а потім до ліжка – і так день у день, доки ви займаєтеся одним, інше заважає, і через якийсь час ви розумієте, що з цієї камери вам не вийти ніколи. І тут приходить Христос і каже: «Якщо дозволиш, Я можу прибрати твою камеру. Лише Я можу це зробити». Ви згоджуєтесь, і Він робить всю роботу замість вас. Наступного ранку охоронець у захопленні: «Яка дивовижно чиста камера! І ніколи такої не бачив!». Ключ повертається в замок, і ви опиняєтесь на свободі. Ваше серце переповнене подякою Спасителю, і ви вирішуєте служити Йому до кінця своїх днів із вдячності за звільнення.

Ось для чого був закон: якби не він, ви не полюбляли б Христа, ви не почували б вдячності й жили б своїм життям. Але «законом-бо гріх пізнається» (Рим. 3:20), і усвідомивши, наскільки ми грішні й безпомічні, ми схопимося за Христа як за єдину надію і Йому віддамо всю славу.

Олександр КАПУСТИН

ПРИТЧА ПРО ОЛІВЕЦЬ

Перш ніж покласти олівець у коробку. Майстер відклав його набік. «Є п'ять істин, які ти повинен знати до того, як я відправлю тебе у світ, – сказав Він олівцю. – Завжди пам'ятай про них, і тоді ти станеш найкращим олівцем».

«По-перше, ти зможеш зробити багато великих справ, але лише якщо дозволиш Мені тримати тебе в Моїй руці.

По-друге, час від часу тебе будуть гострити, і це боляче, але це потрібно, щоб стати добрим олівцем.

По-третє, ти будеш здатним виправляти свої помилки.

По-четверте, твоя найважливіша частина буде завжди всередині тебе.

І по-п'яте – на якій би поверхні тобою не писали, ти завжди залишатимеш свій слід. Незалежно від свого стану, ти повинен писати».

Олівець зрозумів і пообіцяв пам'ятати про це. І його поклали в коробку.

А тепер постав себе на місце олівця і назавжди запам'ятай ці п'ять істин.

По-перше, ти будеш здатний робити багато великих справ, але лише тоді, якщо дозволиш Богові тримати тебе в Його руці та дозволиш іншим людям мати доступ до дарів, якими ти володієш.

По-друге, ти будеш час від часу переживати болюче гострення, проходячи через різні проблеми. Але інакше ти не зможеш стати сильнішим.

По-третє, ти зможеш виправляти помилки, які зробив, або зможеш «вирости» з них.

По-четверте, твоя найважливіша частина буде завжди всередині тебе. З глибини твого серця будуть виходити твої вчинки.

І по-п'яте – де би ти не ходив, маєш залишити добрий слід. Незалежно від ситуації, ти повинен служити Богові всюди й у всьому.

Реформація та Україна

Розпочавшись на землях Саксонії, Реформація швидко охопила всі сфери життя тогочасної Європи. За якихось 100 років значна частина європейських країн не просто прийняла ідеї «нової» теології, а зробила їх основою й фундаментом національних Церков. Через ідеї Реформації цілі народи змогли пройти шлях самоусвідомлення та самоідентифікації. Так народилася Європа, яку ми знаємо сьогодні. Чому ж на теренах України ці ідеї так і не набули доленосного значення?

Не можна сказати, що ніякого впливу на Україну Реформація не мала. Адже в Речі Посполитій, частиною якої на той час була Україна, Реформація досягла значних успіхів. Волинський князь Федір Острозький зі своїм загоном декілька років воював на боці гуситів (чеських протестантів, послідовників Яна Гуса), а пізніше підтримував тісні стосунки з чеськими протестантами.

На терени як Польщі, так і України потяглися численні чеські переселенці, які втікали від війни. Вони засновували свої громади, відкривали школи й проповідували ідеї Яна Гуса.

Це набуло такої масовості, що король Ягайло у 1423 р. відзначав у листі до львівської шляхти, що українці охоче допомагають гуситам. Одним із гасел Реформації була фраза Sola Scriptura – «Тільки Писання». Таким чином Слово Боже в питаннях віри та стосунків із Богом знову ставало вирішальним. Саме тому в більшості країн, що прийняли ідеї Реформації, почали масово друкувати Біблії.

Завдяки просвітницькій діяльності Франциска Скорини з'явилися перші переклади Слова Божого (1517–1519 рр. – Прага, 1525 р. – Вільно). 1561 року з'являється Пересопницьке Євангеліє. 1581 р. виданий Новий Заповіт у перекладі В. Негалевського. Того ж року за сприяння князя Костянтина Острозького виходить повний переклад Біблії староукраїнською мовою – Острозька Біблія.

Відкриваються братські школи. Князь Костянтин Острозький 1576 р. засновує «Волинські Афіни» – знамениту Острозьку академію, яка надовго стає центром науки. 1615 р. у Києві відкривається Київська братська школа, на базі якої формується відома Києво-Могилянська академія (1659 р.).

Як писав Грушевський, серед магнатів було добрим знаком покровительствувати протестантам. Зріс рівень освіти простого народу і

духовенства. І саме реформаційні ідеї рівності й свободи лежали в основі феномену козацтва.

Причини несприйняття ідей Реформації

Чому ж простий народ холодно сприймав «нову релігію»? Перша причина – це успішна контрреформація в Речі Посполитій. Був затверджений індекс заборонених книг, в якому поряд із творами відомих гуманістів того часу були й книги протестантських теологів.

Через підкупи, шантаж і політичні інтриги багато заможних сімей змушені були визнати себе католиками. Річ Посполита – одна з небагатьох країн Європи, яка повернулася в лоно католицизму попри значний відсоток протестантів.

Як приклад можна згадати історію князів Острозьких. Вплив Костянтина Острозького на українську культуру, релігію і суспільство важко переоцінити. Проте вже його внук Януш Острозький прийняв католицизм і сприяв створенню командорату Мальтійського ордену в Польщі.

Агресивна католицька політика Речі Посполитої призвела до того, що захист православної віри вилився у захист української ідентичності. Більшість людей на побутовому рівні почала сповідувати принцип: українець – отже, православний.

Попри всі позитивні моменти Реформація асоціювалася із правлячою верхівкою. Найбільшими прихильниками ідей Реформації були магнати й представники шляхти. А силою не можна нав'язати навіть найкращі ідеї. Не можна змусити виконувати Заповіді Божі, перемінити мислення за наказом згори. Не можна доносити євангельську звістку з погордою.

Боже Євангеліє передається від серця до серця. Бо сила Божого Слова – у зміні серця, а не в літургії. Велич Бога – у Божих істинах, які працюють у серці, а не в кількості надрукованих Біблій. Покаяння і зміна стилю та способу життя – це наслідок роботи Духа Святого, а не рішення політичної еліти.

Якщо не буде потреби в Богові, то ніякі реформування не допоможуть. Зміни мають початися зсередини. І, відзначаючи 500-річчя Реформації, пам'ятаймо, що гасла того часу були спрямовані не на зміну політичної системи чи церковного устрою. Вони вимагали зміни в особистих стосунках із Богом.

Лише коли наше серце зміниться, ми зможемо вплинути на іншого. Якщо ця зміна, відносна, розбудова стосунків із Богом відбудеться в житті кожного українця зокрема, тоді зміниться наша країна. Це обіцяв Сам Бог.

Олег БЛОЩУК.

Карл Вебер прокинувся і побачив, що лежить на підлозі в якомусь дивному білому приміщенні. Намагаючись пригадати, як він тут опинився, звівся на ноги й озирнувся. «Що трапилося? Де я, в лікарні?» – тільки й встигло промайнути в голові, перш ніж чоловік побачив троє дверей.

Середні цілком звичайні, типові. Ті, що ліворуч, здавалися прозорими від світла, що лилося крізь них. На треті Карл не встиг звернути особливої уваги, лише зазначив, що вони темною плямою виділялися на тлі загальної близьки кімнати.

Інтуїтивно він пішов на світло, що лилося крізь перші двері. Світло огортало тепло, проймаючи наскрізь приємним спокоєм. З наближенням до дверей спокій плавно переходив в радість, а потім у незбагненний захват. Почулися звуки музики, якої Карл до цього ніколи не чув. У цей момент Карлу вже не хотілося ні про що згадувати, ні про що думати, тільки б отак стояти і дивитися, слухати і відчувати... Його рука вже лягла на клямку дверей, як Карла ніби вирвали із солодкої млюсті слова незнайомця, що несподівано вийшов з сусідніх дверей:

– Пане Вебер, ходіть за мною, будь ласка.

Незнайомець увійшов назад до кабінету, залишивши двері відчиненими. Здивований Карл пішов слідом за ним. Порівнявшись із кабінетом, він звернув увагу на двері праворуч. Утім, це були зовсім не двері, а щось, схоже на ґрати з важким замком, з-за яких зяяли морок і порожнеча. Коли Карл підійшов до них, на нього вийшло крижаним жахом, що пронизав усе тіло й скував свідомість, у вухах почувся шум мільйонів криків, страждання і біль наповнили все єство – хотілося бігти не розбираючи шляху, тільки б далі від цього місця! Карл відсахнувся від залізної решітки й поспіхом зайшов у кабінет до незнайомця.

– Сідайте, пане Вебер! – незнайомець вказав на крісло навпроти свого столу. – Ну, от ви й прибули! Це сталося раніше, ніж ви планували, так? «Значить, це правда – я помер!» Бідний Карл нарешті озвучив думку, яку відмовлявся сприймати. Запинаючись від страху, він запитав: «Ви... Ви – Бог?». – «Ні, я не Бог. Я лише

перевіряю, що буде з вами далі». – «Що ви маєте на увазі?».

«Ви вже бачили там двоє дверей. Одні з них відчинені для вас. Ми лише повинні з'ясувати, де ви будете проводити вічність».

«Авжеж у тій чудовій країні! – із захопленням вигукнув Карл. – Я не хотів би потрапити в ту безодню!».

«Так кажуть усі, хто потрапляє сюди». – «Ну, щодо мене, то це без проблем! – самовпевнено сказав пан Вебер. – Я хрещений, регулярно даю пожертви на церкву, іноді жертвую на добрі справи. Крім того, я завжди намагаюся вести порядне життя. Тобто старався... Я живу за принципом: «Чини правильно – і нікого не соромся!».

«Тому ви й тут, пане Вебер. Побачимо, що з цього вийде». – «Що ж мені потрібно зробити, щоб туди потрапити?» – «Вам потрібно набрати 6000 пунктів» – карбуючи кожне слово, виголосив незнайомець.

«6000 пунктів? А як їх набрати?».

– «Ну, наприклад, через добрі справи, безгрішне життя, добру мораль, ви ж знаєте...».

«Так, звісно, саме таким і було моє життя! Я непогана людина. Зрештою, ви й самі тут нагорі повинні це знати. За все своє життя я нікого не вбив, ніколи не крав, прагнув бути доброзичливим до всіх, регулярно ходив до церкви... Або майже регулярно...»

– Зачекайте, – незнайомець-секретар узяв зі столу аркуш паперу й олівць. – Ми відзначимо все за порядком, щоб підрахувати пункти. «Гм... Це не так уже й просто! Я ж не вів книги про свої добрі вчинки...» – «А ми вели» – секретар показав рукою на полицю, заставлену товстими томами.

Карл ковтнув слину, уявивши, що може бути записано в тих книгах. Але, опанувавши себе, продовжив: «Почнемо з дружини. Я завжди до неї добре ставився, ніколи не бив! У грошах вона теж не мала потреби. Я важко працював, щоб її життя було чудовим – по 60 годин на тиждень!».

Карл розповідав і розповідав. А секретар ставив позначки на папері. «Зрештою, погляньте на мою дочку – яка гречна і люб'язна дівчина виросла! – тут Карл помітив, що секретар поставив всього одну позначку. – Що ви робите? Один-єдиний пункт за це? А як же всі ті ночі, коли вона хворіла? Ми стільки за нею доглядали!».

«Ті ночі підуть на рахунок вашої дружини». – «Ніколи б не подумав, що тут так прискіпливо до всього чіпляються!» – Карл вирішив згадати вчинки, які, на його думку, дали б йому багато балів: «От моя теща була злою людиною! Але я був із нею завжди ввічливим».

І знову секретар зарахував тільки один пункт.

«Лише один пункт? Та ви знаєте, що це мені коштувало?» – «Знаємо. Але ви повинні були її любити!».

«Що? Мою тещу? Та ви просто її не знали! Її – і любити... Це ж абсолютно неможливо!».

Карл так розпалився, що аж піт виступив на лобі. Без особливого ентузіазму він продовжив: «Ще я часто допомагав сусідам...»

– Хвилинку! – перебив секретар, розкриваючи взятку з полиці книгу. – Ви маєте на увазі пана Карстена? А в нас тут написано, що ви з ним ворогували – через високе дерево на ділянці.

– Ну, так, звичайно! Та як з ним можна було мирно жити?! – роздратовано відповів Карл. – Скільки там у мене пунктів?

– 32, – крижаним голосом промовив секретар.

«Що-о? – пан Вебер вже не говорив, а кричав. Він зірвався з крісла і навис над секретарем. – Подивіться на інших людей: вбивці, розбещувачі малолітніх!».

«Пане Вебер, ми розглядаємо ваше життя, а не інших», – спокійним, рівним тоном сказав секретар.

«Ну, хоч за щось я можу отримати більше пунктів? Спробуймо з 10 заповідей – я майже всіх дотримувався». – «Так, це могло б дати вам багато пунктів!».

«Почнемо з заповіді «не вкради», – Карл стомлено опустився на крісло. – Я завжди був чесним. Візьміть, наприклад, мого брата – він крав із самого дитинства! А я – ніколи».

«А як щодо податків? – секретар неквапливо струсив стружку від загостреного олівця на підлогу. – Ви завжди були чесні?».

«Але ж це не крадіжка, – обличчя Карла спотворила кисла гримаса.

– Це усі робили...» – «Якщо це роблять усі, це не означає, що це правильно. Несплатою податків ви обкрадали державу. А як у тому випадку зі страхівкою, коли ви...»

«Це теж злочинство?! О, якщо ви тут такі дрібязкові, то про заповідь «не свідчи неправдиво» і згадувати не варто! Мені потрібно було іноді трохи прибрехати. Але я завжди остерігався великої, брудної брехні! Гаразд, візьмімо наступну – «не вбий». Я абсолютно впевнений, що не переступив цієї заповіді! Скільки пунктів буде за це?».

«Стривайте, спочатку подивимося тут... – секретар перегорнув кілька сторінок у книзі. – Ось! Ви пам'ятаєте свої слова, коли суд оправдав вашого сусіда? Ви сказали: «Я йому шию скручу!».

«Ну, це просто слова... – тепер Карл виглядав розгубленим і збентеженим. – Я ж цього не зробив – і ви повинні це врахувати!».

«А як часто ви підраховували, скільки залишилося жити вашій тещі, щоб отримати спадщину? Хіба ви не казали лікареві, щоб він не продовжував їй життя?» – «Але... Вона ж померла звичайною смертю! Я не вбивав її», – на Карла шкода було дивитися.

«Проте таке бажання було у вашому серці, пане Вебер. Як у випадку з тещею, так і з сусідом».

Карл витер спітнілий лоб: «А через один-єдиний випадок подружньої зради я теж не отримаю жодного пункту?». Секретар співчутливо похитав головою.

«Я був їй вірний 37 довгих років. А це була всього одна дурна помилка! Я ж не з тих, хто мріє про оголених жінок...» – «Ваші думки нам добре відомі». – «Мої думки? Ви що, жартуєте? Та чого тільки людина не уявить у своїх думках!».

Карл перейшов на відчайдушний вереск. Він розумів, що з кожною заповіддю його шанси на порятунок тахнуть: «Я ніколи не був негідником! Я був звичайною людиною! Чому ви такі педантичні тут, нагорі?».

«Пане Вебер, у нас нагорі дуже справедливий суд, – тим же мирним голосом відповів секретар. – Скільки разів ви закликали Богу справедливості? Тут вона і є. Бог нікого не залишив у невіданні щодо останнього суду. Ви теж про це чули».

«Так! Але я не думав, що я настільки поганий, щоб бути засудженим». – Карл у знемозі сів. Раптом іскорка надії запалилася десь у глибині його пам'яті. – Але ж хіба Бог не послав Свого Сина померти за грішників?

Хіба десь у Біблії не написано, що той, хто вірує в Ісуса Христа не приїде на суд?».

«Написано. Бачу, ви обізнані. Але ви ж ніколи в нього не вірили». – «Я ніколи не відкидав Його існування!». – «Тоді скажу інакше: ви Йому не довірилися. Життя і смерть Ісуса Христа не мали ніякого значення для вас. Ви хотіли своїми ділами потрапити на небо. Про те, що за ваше життя Син Божий заплатив ціну, ви й чути не хотіли. Інакше помітили б, що ви грішник. Але у своїх власних очах ви були не таким вже й поганим».

«Але я навіть не пам'ятаю, щоб мені хтось казав, що тут все так строго! Може, у мене є якась можливість врятуватися? Я ж не був гіршим за інших!» – жалібно благав Карл.

«Усі ваші діла записані в книгах. Можемо підрахувати пункти. Якщо набереться 6000 – ви спасетеся».

«Тоді облішмо це... – махнув рукою пан Вебер. – Ви жодного уявлення не маєте, як тяжко жити на землі. Звідки тоді візьмуться люди, гідні ввійти сюди?».

«Ви так нічого і не зрозуміли. Ці люди отримали перепустку. Але вони не платили за вхід. Ніхто не зміг би оплатити пропуск на небо. Тільки Ісус Христос міг за них заплатити. Пропуски на небо роздавалися на землі безкоштовно. Той, хто відкинув свою гордість, розуміючи, що ніколи сам не заробить право ввійти на небо, і прийняв у подарунок цей вхідний квиток, той і має вільний вхід».

«Чому мені про це ніхто не сказав? Я б відразу це зробив! Я був неправильно поінформований! Я думаю, потрібно просто правильно жити. Ви ж знаєте мій життєвий принцип: «Роби правильно – і нікого не соромся!». Я завжди цього тримався!»

Але ангел-секретар повільно розтанув, залишивши порожнє крісло. У жаху Карл кричав, намагаючись відтягнути ув'язнення в похмурій безодні: «Ні! Я не хочу в це жахливе місце!».

«Карле, що сталося?».

Пан Вебер сидів на ліжку із заплученими очима і кричав: «Любий, що таке? Страшний сон наснився?» – «Що ти тут робиш? – Карл ще не усвідомив, що він у безпеці й удома. – То це був сон? Це лише сон...»

Він витер з чола холодний піт. Як раптом почув знайомий голос: «До зустрічі, пане Вебер!».

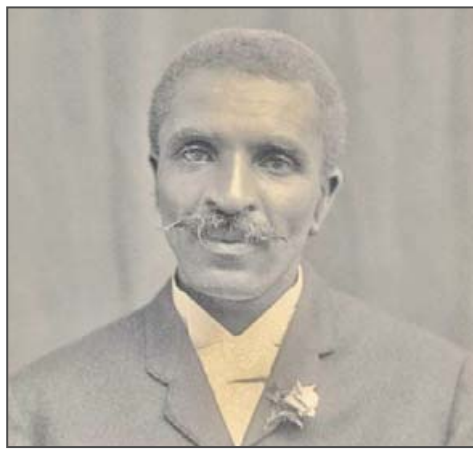
Дмитро ДОВБУШ.
(За сюжетом однойменного фільму Інмара Кюхна).

ВІРУЮ

Джордж Вашингтон Карвер – вчений, який знав Бога і розмовляв з рослинами

1864 року або навесні 1865 року в сім'ї рабів, що працювали на плантації в штаті Міссурі, народився хлопчик. Коли він був ще зовсім маленьким, помер його батько, а через деякий час бандити захопили хлопчика з матір'ю в полон. Мозесу Карверу вдалося викупити хлопчика, але його маму з того часу більше ніхто не бачив.

Пані Карвер назвала хлопчика Джорджем Вашингтоном. І Джордж став частиною їхньої сім'ї.

Джордж був чорношкірим, тому білі діти оминали його, і в результаті він часто розмовляв з Ісусом. Він знав, що Ісус любить всіх. Хлопчик розповідав Господу про все, що робив і що його хвилювало. І, звичайно ж, Бог чув його.

Змалку Джордж захоплювався природою. Багато часу він проводив на лугах і в лісі. У нього була надзвичайна здатність визначати, що сталося з тією чи іншою рослиною, і назначати необхідне лікування.

Дружини фермерів з усіх околиць почали приносити йому свої хворі домашні рослини. Карвер доглядав за ними, часто співав їм своїм своєрідним голосом, садив у консервні банки з особливим ґрунтом власного виготовлення, турботливо накривав на ніч, а вдень виносив «погрітись на сонечку». Коли Карвер повертав господарям здорові рослини, його

завжди запитували: як йому це вдалося? А Карвер тихо відповідав: «Зі мною розмовляють всі рослини, і ще сотні різних лісних комахок. Я навчився всього, що знаю, тому що люблю все навколо».

Коли Джордж виріс і став викладачем ботаніки в університеті, студенти завжди дивувалися його звичці підніматися о четвертій ранку і прогулюватися лісом до початку робочого дня. З прогулянки він приносив багато рослин, що слугували наочністю для лекції. Пояснюючи своїм друзям цю звичку, Карвер казав: «Природа – найкращий учитель, і поки всі сплять, вона дає мені свої уроки. У переддосвітню пору Творець показує мені дорогу, яку я повинен пройти».

Одного пізнього вечора Карвер сидів у своїй майстерні; він задивився на рослину арахісу і запитав: «Для чого ж тебе створив Творець?». І тут же одержав більш ніж стислу відповідь: «Сумісність, температура і тиск».

Дотримуючись цієї лаконічної поради, Карвер зачинився у своїй лабораторії і провів там без сну і відпочинку цілий тиждень. Він розщеплював горіхи на хімічні складові і піддавав їх наваннню різній температурній обробці під різним тиском. Нарешті він отримав дві дюжини пляшок, в кожній з яких містився новий продукт з арахісу.

Карвер навчився переробляти арахіс, добуваючи з нього олію, каву і навіть чорнило та мило. Так появилася нині всім відома арахісова паста.

З солодкої картоплі йому вдалося отримати борошно, крупу, клей, барвник і навіть гуму. Карверу також належить ідея виготовлення із стружок плиток під мармур, з волокна кукурудзяних стебел – шнурків, а з алабамської глини – фарби.

Коли Карвера попросили пояснити свої методи досліджень, він відповів, що ніколи не шукає ніяких методів, усе приходить до нього в прозрінні і натхненні під час прогулянок лісом.

«Читання про природу – це добре, але якщо людина йде в ліс і уважно слухає, вона може дізнатися більше, ніж у книгах, бо природа говорить голосом Божим, – казав Джордж Вашингтон Карвер. – Я... прошу, щоб Великий Творець тихо, щоденно і часто багато разів на день дозволяв мені говорити з Ним через три великі царства світу, який Він створив, – тваринне, мінеральне і рослинне царство

– щоб зрозуміти їх стосунок одне до одного і наші стосунки з ними і Великим Богом, Котрий створив усіх нас».

А ось ще чудові цитати цього великого дослідника: «Усе суще відкриє вам свої таємниці, якщо ви будете його любити»; «Мені подобається думати про природу як про безмежну радіостанцію, через яку з нами спілкується Господь, якщо тільки ми зуміли налаштуватися на потрібну хвилю».

Коли почалася Перша світова війна, дефіцит барвників став проблемою загальнодержавного масштабу. На світанку Карвер бродив вкритими туманом і россою лісовими доріжками і запитував у своїх земних друзів, яка з них може допомогти вирішити проблему барвників. З листя, коріння, стебел і плодів 28 рослин-добровольців він створив 536 видів барвників для фарбування вовни, бавовни, льону, шовку і навіть шкіри. Лише з одного сорту винограду Карвер зміг одержати 49 різних барвників.

Усі знали Карвера як віруючу людину. У своїх виступах він умів пов'язати свої відкриття з вірою в Бога. В одному з інтерв'ю, опублікованому в журналі «Атланта», у відповідь на запитання щодо винайдені ним фарби на глиняній основі Карвер заявив: «Єдине, що я зробив, – довів те, що створив Бог, до стану, при якому його можуть використати люди. Це не мій винахід. Це винахід Бога».

Карвер запатентував тільки кілька своїх ідей і відмовився від фінансової винагороди. Він міг би стати мільярдером і впливовою людиною, але не прийняв пропозиції навіть від Генріха Форда. Карвер так пояснював свою життєву філософію: «Те, що слід брати до уваги, – не стиль одягу, не марка автомобіля і не сума грошей в банку. Це нічого не означає. До уваги треба брати лише служіння людям – саме цим вимірюється успіх».

На початку XX століття американські фермери вирощували бавовну. Коли врожай бавовни почали знижувати комахи-шкідники, Джордж Карвер розробив цілу стратегію щодо заміни бавовни на перспективніші арахіс, сою і батат. Для популяризації своїх ідей Карвер навіть випускав інформаційні листки, в яких публікував рецепти страв з арахісу і батату.

Джордж хотів, щоб бідні фермери, вирощуючі альтернативні бавовни сільськогосподарські культури, могли прогнати свої сім'ї і мали можливість продавати врожай на переробку.

Для цього Карвер винайшов більше сотні продуктів на основі арахісу, у тому числі косметики, барвники, пластик, біопаливо, лінолеум, майонез, папір і гуму. Джордж навіть навчився робити з арахісу нітрогліцерин – основний компонент динаміту.

Незадовго до смерті Карвер пояснив одному своєму відвідувачу, торкнувшись квітки на своєму столі: «Коли я торкаюся до цієї квітки, я торкаюся до вічності, тому що квіти появились задовго до того, як появились люди. Через них я отримую доступ до безмежності».

Дуже часто в маленьку лабораторію Джорджа Вашингтона заходили зовсім незнайомі люди. Його відвідували видатні і навіть знамениті особи. І всім їм Карвер розповідав про Ісуса Христа й про те, що написано в Біблії.

Помер Джордж Вашингтон Карвер 5 січня 1943 року. Його останніми словами були: «Для мене приготувана оселя в іншому світі».

У 1941 році журнал «Time» назвав Карвера «чорношкірим Леонардо».

У 1943 році президент Рузвельт виділив 30 тисяч доларів на пам'ятник Джорджу Карверу. Це був перший пам'ятник на території США, поставлений афроамериканцю. До 1943 року національні монументи в США присвячувалися лише президентам. Першим звичайним громадянином, на честь якого встановили національний монумент, став учений-ботанік і винахідник Джордж Вашингтон Карвер, який був чорношкірим. Причому на пам'ятнику він зображений голим по пояс і босим – як нагадування про типовий вигляд афроамериканських дітей того часу.

Малинфест-2017 – «штрихи до портрета» і слово про оновлений розум

Біля центрального намету у «Малині» завжди людно. Важко сказати, скільки молодих людей з року в рік приїждять до цього лісового табору на Житомирщині, щоб зарядитися цією атмосферою. Примітивний побут наметових містечок, запах диму табірної багаття, черги до «польової кухні», веселий сміх та пісні під гітару... Усе це формує незабутні спогади про фестиваль.

Та головне, заради чого юнаки і дівчата з України, Білорусі та багатьох інших країн їдуть сюди – це, звичайно ж, Слово від Бога. Щодня по два богослужіння (ранкове й вечірнє), по дві секції на різноманітні теми, безперервне служіння в молитовному наметі і ще багато всього іншого допомагають молоді ближче пізнати Творця, покаятися, звирити духовні орієнтири, отримати зцілення. Цього року з'їзд проходив з 6 по 13 липня. Підсумовуючи результати з'їзду, ми не публікуватимемо репортаж, а обмежимося лише окремими цитатами спікерів.

Михайло Паночко, старший єпископ УЦХВЄ: «Перше, що змінює людей, оновлює розум, – зустріч з Христом. Друге – це слухання Слова Божого. Сама людина не може змінитися, стати кращою, однак є засоби, які нам дав Бог... Я вірю, що Бог зробить велике чудо в Україні. Але не поспішаймо змінювати когось, почнімо з себе». Лі Янг Гу, надзвичайний та

повноважний посол Південної Кореї в Україні: «Корейське економічне чудо – це не наша заслуга, це Боже благословення. Вірю, що Бог так само благословить Україну...»

Ярослав Лукашук, директор Східноєвропейського лідерського форуму: «Люди, які поважають духовні закони, процвітають. Якщо ж вони не діють згідно з законами моралі, ці закони їх карають... Якщо в тебе багато здібностей, але немає характеру, то даремна твоя діяльність. Лише люди з характером можуть встояти перед спокусами... Майте принципи і любіть їх більше, ніж кар'єру чи успіх».

Квак Чу Хван, пастор з Південної Кореї: «Людина, яка думає, що світ – це все, що вона бачить, приречена на крах та розчарування».

Павло Федорук, єпископ, Крим: «Чи готові ми жити так, щоб викликати в інших ревність за Богом? Це не просто метод благовісту. Це стиль життя... Якщо ти справжній, якщо живеш тим, про що говориш, люди це відчувають».

Віталій Яцюк, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Тернопільщини, єпископ: «Видимі перемоги не завжди є перемогами, а видимі поразки – не завжди поразки. Ісус здобув велику перемогу, через, здавалося б, велику поразку...»

Богдан Левицький, завідувач молодіжного відділу УЦХВЄ: «Нам потрібно мінятися. Наш розум повинен бути світлим, щоб ми могли правильно думати і правильно бачити».

Віктор Вознюк, керівник відділу освіти УЦХВЄ: «Ми такі, якими є у своєму розумі. Правильне завантаження починається з розуміння того, хто я. Я – дитина Божа!.. Ви не можете змінитися, якщо не розберетеся з минулим вантажем».

Ростислав Мурах, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Хмельниччини, єпископ: «Один з аспектів пізнання Бога – переживання хрещення та сповнення Святим Духом. Це потрібно для того, щоб перемагати спокуси та боротися з гріхом».

Іван Мудрий, лідер служіння «Сім'я на скелі»: «Чотири основні небезпеки підстерігають сучасну сім'ю: недобрі стосунки, розлучення, різноманітні злочини і дошлюбні відносини та співжиття (цивільний шлюб). У цих напрямках церква сьогодні має працювати». Анатолій Козачок, старший

пресвітер церков ХВЄ м. Києва: «Кожному Господь дає таланти, однак ворог не зацікавлений в тому, щоб цей талант проявлявся. І робить все, щоб ти або перевів погляд на себе і сказав, що не маєш жодного таланту, або, навпаки, загордився».

Тарас Герасимчук, керівник молоді церков ХВЄ Дніпропетровщини: «Як робоче місце може стати місцем поклоніння Господу? Ось чотири пункти: застосовувати євангельське вчення на робочому місці; прийняти свою роботу як покликання від Бога; використовувати робочі контакти для проповіді Євангелія (за умови, що ти чесно працюєш); жертвувати і служити своїм маємком».

Степан Павлусь, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Полтавщини: «Змінюйте свій розум згідно зі Словом Божим».

Скотт Мартін, національний директор служіння для студентів Chi Alpha (США): «Бог являє Свою славу на студентських кемпусах у США. Він використовує молодих людей для поширення Свого Царства... Студенти України, чи готові ви сказати: «Ось я, вживай мене?»

Юрій Веремій, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Івано-Франківщини, єпископ: «Якщо ми називаємо себе християнами, а Біблію не читаємо, то які ми християни?..»

Ноллан Еміль Віндохольц, гончар-євангеліст зі США: «Ми – як глина для Бога. Кожного дня Він формує нас у Свій образ. Ви можете запитати: «Боже, на якому я етапі? Добрий я шматок глини чи ні?». Глина має здатність розтягуватися, як і деякі люди з подвійним мисленням. Але і таку глину Бог не викидає. У нього є ціль для кожного. Глина тяжко відривається від землі, наче кричить: «Поклади туди, звідки взяв». Так і деякі люди опираються Божому формуванню. Набагато легше працювати з глиною, яка пружна, гнучка, смиренна. З такої глини швидше можна зліпити глечик».

Лео Франк, Німеччина: «Випадковостей у житті не буває. На прикладі апостола Павла ми бачимо, як формувалася фундація для його служіння. Повір – Бог продумав усе твоє життя наперед...»

Сергій Циганков, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Харківської області, єпископ: «Гріх починається з нашої уяви, коли приходить думка і людина на ній заціклюється, починає фантазувати...»

Анатолій Безкровний, старший пресвітер об'єднання церков ХВЄ Донецьчини та Луганщини, єпископ: «Немає іншого способу прославити Бога, як тільки виконати Його доручення...»

chve.org.ua.

ВАГА БЛАГОСЛОВЕННЯ

Молитва – найпоширеніший, найпростіший і найбільш надійний спосіб спілкування з Богом. Починається молитовна практика зазвичай з найпростішого: прохання, подяки, прославлення. Але чим більше віруючий молиться, тим більше він починає цінувати це служіння. Бог відкриває йому глибини Свого духовного світу, винагороджує радістю, яку не можна порівняти ні з чим земним.

Дуже важлива складова молитви – благословення. Це одне з ключових євангельських понять, яке запровадив Сам Бог. Першими Бог благословив «всілякі живі створіння», що Сам дав їм життя (Бут. 1:22). Друге Своє благословення Творець виголосив на перших людей: «І благословив їх Бог і сказав їм: «Будьте плідні і множтеся і наповняйте землю...» (Бут. 1:28). Бог дав право священникам та левитам благословляти людей Своім іменем: «Тоді призначив Господь покоління Леві, щоб вони... Йому служили й благословляли Його ім'ям по цей день» (Повт. Зак. 10:8). Цей приємний обов'язок свято виконував народ Божий від початку свого існування.

Варто розрізнити благословення від свого імені і благословення іменем Божим. Перше, звичайно ж, не має такої сили, як друге. Благословення від себе може обмежуватися лише добрими словами, але може також набувати цілком матеріальних рис. Так Яків (Бут. 33:11) благословив свого брата Ісава тим, що організував йому царську зустріч і надіслав величезну кількість дарів. «Візьми ж благословення моє, що припроваджене тобі, бо Бог був милостивий до мене, та й маю я все». І благав він його і той узняв».

Благословляючи когось іменем Божим, ми запрошуємо Господа задіяти Свої можливості в долі цієї людини. Благословляв, закликаючи ім'я Боже на народ, Мойсей, благословляв Аарон, благословляв Давид, благословляв Ісус. У Новому Завіті побажання Творця про благословення набуває форми заповіді: «Я кажу вам: любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас...» (Мт. 5:44).

Благословляючи іменем Божим інших, ми самі отримуємо Боже благословення, наслідуючи обітницю Божу, дану Авраамові, як насіння Авраама в Ісусі Христі: «Благословлятиму тих, що тебе благословлять...» (Бут. 12:3).

Благословляючи когось іменем Божим, ми не просто кажемо йому хороші слова, бажаючи різних приємних речей, – ми закликаємо силу Божу в його єстві, ми сприяємо вирішенню його проблем, отриманню відповідей на молитви, звільненню від диявольської залежності. Не випадково у багатьох місцях Біблії слово «благословенний» вживається у значенні «той, що має успіх». «Благословен будеш у місті й благословен у полі; благословен буде плід твого лона і плід твоєї землі і плід твоїх тварин. Благословен будеш увиходивши, й благословен будеш виходивши» (Повт. Зак. 28:3-4). Як бачимо, благословеннями можуть бути й тварини та навіть неживі речі – «плід твоєї землі», «твій кошик і твоя діжа», і тоді благословення набуває значення «великий за кількістю», «чудовий за якістю».

Альтернатива благословенню – прокляття. «Життя і смерть виявив я перед тобою, благословення й прокляття» (Повт. Зак. 30:19). Отже, благословення Боже – це рушійна сила життя, наповнення його різноманітним благом, стійкий успіх, а прокляття – швидке або повільне його гальмування, виснаження, знекровлення. Благословляючи своїх друзів, ми запрошуємо Духа Святого сприяти їхньому процвітання, благословляючи ворогів – клопочемося про те, аби Господь відвернув їхні серця від зла, прихилив до Правди.

Благословляючи, ми робимо справу, вельми угодну Богові. Ось яку настанову

дає Бог стосовно цього чудового служіння: «І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: «Промовляй до Аарона та до синів Його, говорячи їм: Нехай Господь поблагословить тебе, і нехай Він тебе стереже! Нехай Господь засяє на тебе лицем Своїм, і нехай буде милостивий до тебе! Нехай Господь зверне на тебе лице Своє, і хай дасть тобі мир! Вони будуть кликати ймення Моє на Ізраїлевих синів, а Я благословлятиму їх» (Числ. 6:22-27).

Найбільшу силу має благословення, коли воно звершується духом. «Бо коли ти благословлятимеш духом...» (1 Кор. 14:16).

Але найдивовижніше те, що Бог Сам потребує нашого благословення. Це добре знав неперевершений молитвеник цар Давид: «Благослови, душе моя, Господа, і все нутро моє...» (Пс. 103). «Кожного дня я буду благословляти Тебе і буду вихвалити ім'я Твоє».

Благословляючи людей, ми відкриваємо своєрідні канали в нашому серці для Духа Святого, який рікою води живої, омиваючи, зміцнює, дає сили, підіймає дух, уздоровлює кожного, хто цю воду живу споживає.

Нижче подаємо кілька прикладів з життя Тетяни В., які свідчать про те, що молитва відданих Богу людей і їхнє благословення можуть стати надійним провідником сили Божої.

Ворог відступив

Прибираючи в хаті, вийшла на подвір'я потрусити хідники. Бачу, дорогою йде молода жінка – я її добре не знаю, бо вона не з нашого села, тут вийшла заміж, і живуть на нашій вулиці. Привітались, я підійшла до хвіртки. Розговорилися, познайомилися. Молоду сусідку звати Віка. Слово за слово, і вже бачу – є проблеми. Молода жінка кілька років як у шлюбі, але дітей не мають. Мріють про дитину. Забігаючи наперед, скажу: через рік після нашої зустрічі Бог подарував молодій сім'ї чудову дівчинку.

Далі розповідає, що ходить у православну церкву, молиться, має молитвослов, кається у гріхах, кілька разів ходила на сповідь, але щойно настає ніч, жінку огортає страх, бо вночі до неї приходить диявол. Вона мені так і сказала: «Диявол приходить, мучить мене, залякує, а я не можу ніяк його відігнати. Вранці розповідаю чоловікові, свекру, свекрусі, а вони не вірять, кажуть, що то мені привиділось, або сон страшний приснився». Я зрозуміла, що їй дійсно потрібна допомога, термінова причому. Розповіла їй, що диявол – це реальність. Пояснила, для чого приходив Спаситель на землю, сказала, щоб вона, молячись, кликала Ісуса, бо сила – у Нього. Запропонувала їй помолитися. Просила Господа звільнити цю молоду жінку від нападів ворога, пояснила, що Ісус – Спаситель Віки, що за неї пролито дорожчезну Його кров і що сатана не має на неї ніякого права, бо вона під покровом Божим, що Ісус – її охорона, перемога і Господь. А потім ми разом помолілися. Я благословила їхній дім. Віка повеселіла, подякувала й пішла додому. Через кілька днів знову зустріла її, спитала, як справи. «Добре, я спокійна, сплю, й ніхто не тривожить мій сон». Слава Господеві!

Рецепт від небесного Лікаря

Якось знайома мені сказала, що на сусідній вулиці дуже захворіла жінка, звуть її Галина. Вона вже не встає, її доглядає чоловік, син із сім'єю живуть у тому ж домі, турбуються про неї. Заходжу в хату, прошу дозволу провідати. Бачу схудлу змарнілу жінку. Посадили її на теплий лежанці, а біля лежанки – ліжко, щоб потім покласти хвору на постіль. Говоримо, слухаю її біди. Сама вона худа, а живіт дуже великий, ніби чим наповнений. Кажу мені, що вже до лікарів звертатися не буде, бо там воду відкачають, а через деякий час вона знову набирається. Кажу чоловікові, що хотіла б розповісти Галі про Христа, помолитися за неї. Усі погоджуються, раді почути Боже Слово. Благословляю їх, молимося молитвою покаяття.

Наступного дня Дух Святий спонукав

мене написати на аркуші паперу молитву покаяття та «Отче наш». Поклала аркуш у файл і понесла до Галини. Чоловік її порався біля сараю й сказав, що дружина спить. Я дала йому файл і сказала, щоб Галина молилася по ньому, скільки зможе.

Нещодавно зустріла сусідку їхню, спитала, як Галина. Сусідка сказала, що та почувається набагато краще, вже ходить по хаті, й живіт спав. Перед тим, як ми молилися молитвою покаяття, я спитала: «Якби тут зараз був Христос, про що б ви хотіли Його попросити?». Вона відповіла: «Я дуже хочу жити». І я відчула в душі, що Бог почув її й зглянувся на її страждання.

Син Галі розповідав: «Якось я зайшов до хати, а мама каже: «Сину, подай-но мені того рецепта, що я на лежанці лишила». Я подивився: «Та то ж молитва...» А вона каже: «То – найкращий рецепт для мене, він мені допомагає». Господи, низький уклін Тобі за Твою милість!

Справа пішла на поправку, Галина вже поралася в хаті, варила їсти, з сином їздила на базар, але... На жаль, до хвороби любила, як кажуть, перехилити чарчину. Господь звільнив жінку від залежності, та вона взялася за старе. Піде в комору, прикладеться до пляшки, і вже веселенька. І хвороба повернулася. Через кілька місяців померла у муках. Перед смертю все благала: «Моліться Богу за мене!». Бог дав їй шанс, хотів продовжити їй віку, але жінка знехтувала Його милістю. Що посяла, те й пожала. Шкода, дуже шкода...

Лише чотири слова...

У моєї подруги Наді раптово захворів чоловік. Іван – дуже добра людина, як і Надя. Він і моїм старим батькам допомагав, коли мене не було з ними. То дров нарубає, то поремонтує, що треба по господарству, і ніколи не брав жодної копійки. Іван із Надею не мали своїх дітей, так і жили удвох, але племінників було багато, бо Надя – з багатодітної сім'ї. Іван дуже любив читати, всі книжки з сільської бібліотеки перечитав. Я запропонувала йому почитати Біблію, бо то найкраща з усіх книг. Іван взявся її читати, але сказав, що йому не подобається, бо там і війни, і злочини, й стільки жахів. Я сказала йому: «Ти не так дивився, треба було дивитися на Бога, що Він людям казав і що вони робили, як нехтували Його повеління». Але, очевидно, ще не час Іванові був...

І раптом – рак. Чоловік знесилів, схуд, ослаб, змарнів. Надя плаче, а я молюся. Моїх свідчень він не став приймати. Я до Бога плачу: «Господи, спаси цю душу, помилуй його по великій милості Твоїй, не залиш без допомоги!».

Я була тоді у дочки в обласному центрі. Одного ранку Святий Дух розбудив мене й каже: «Візьми папір, сядь і пиши». Ще всі мої сплять, а я пишу. Якщо вчора втомлюся, то рано встаю швидше за всіх, варю їсти на сім'ю, вправляюся по господарству. Дух Святий використовує мої здібності швидко писати, рука не стомлюється викладати на папері те, що Він каже. І ось пишу листа Наді та Іванові. Так просто Дух Святий розповідає їм про Христа і просить, щоб вони покликали Його, й Він почує. До Івана: скажи лише чотири слова: «Господи, помилуй мене грішного». І я пишу, прошу їх обох примиритися з Богом, пояснюю, що Бог може все: і продовжити вік, і зцілити, в Його руках усе, й ми маємо покладати надію лише на Нього.

Прохворівши близько місяця, Іван відійшов у вічність. Я думала: Господи, де його душа? Через деякий час поїхала провідати батьків, пішла до Наді й попросила її розповісти про останні дні життя Івана. Вона розповіла, що прочитала йому мого листа, на другий день – знову. Потім помітила в його очах якийсь жах, безпорадність. Очевидно, прийшла за ним та, з косою. І він тихо сказав: «Господи, якщо Ти є, помилуй мене грішного». Обличчя його просвітліло, очі засвітилися, прийшло умиротворення, легка усмішка з'явилася на устах. Іван глибоко зітхнув і відійшов до Того, Хто його любив.

Записав В. К.

Історія надії

Як археологічні відкриття підтверджують точність біблійної розповіді

Що найбільше вражає в Біблії – це її правдивість і точність! Якби це було не так, усі її історії, якими б дивовижними вони не були, не змогли би змінити людські життя, не давали б надії, що виходить за межі земного існування.

Коли нові археологічні, астрономічні, геологічні та інші відкриття підтверджують Біблію, це завжди надихає. А для скептиків це може стати поштовхом до серйозних перемін свого світогляду.

Мабуть, ви пам'ятаєте одну старозаповітну історію, коли стіни Єрихона впали лише тому, що Божий народ, виконуючи повеління Бога, з вірою обходив це місто протягом семи днів. Ця історія відбулася майже три з половиною тисячі років тому, коли Ісус Навин, ставши після смерті Мойсея лідером ізраїльського народу, вів народ від перемоги до перемоги. Це історія надії, яка мотивує нас стати на бік Бога і дозволити Йому руйнувати всі «гріховні твердині» в нашому житті.

Історію про Єрихон як частину біблійного тексту ретельно оберігали книжники. Вона була записана за півтори тисячі років до Різдва Христового. Євреї сприймали її як історичний факт і вірять в її істинність і досі.

У 50-х роках минулого століття археолог Кетлін Кеньон провела ретельні розкопки на місці Єрихона – на прохання іншого британського археолога, Джона Гарстанга, який взявся підтвердити, що падіння цього стародавнього міста сталося саме так, як це описано в Біблії. На жаль, Кетлін прийшла до висновку, що біблійна історія зруйнування Єрихона не є історичним фактом попри «яскравість і знадливість розповіді».

Отак, вона виявила залишки зруйнованих величезних стін, але, згідно з її теорією, Єрихон захопили єгиптяни за 150 років до Ісуса Навина, тому під час його вторгнення в Ханаан це місто не існувало.

Однак – і це стосується будь-якої іншої теорії, що не узгоджується з Божим Словом – якщо якась теорія суперечить Писанню, це не означає, що вона «тільки тому» правильна. Кеньон обґрунтувала свою теорію тим, що не виявила під час розкопок якогось виду гончарних виробів, які в той час були вельми популярними.

Проблема цієї теорії, однак, полягала в тому, що археолог не врахувала однієї важливої деталі (вчені дізналися про неї пізніше): той вид гончарних виробів, який вона шукала, був доволі дорогим, импортним. Його можна було виявити лише в багатій частині міста. А вона проводила розкопки в бідних кварталах.

Ближче до нашого часу лекції на цю тему продовжив американський археолог Брайан Вуд, спеціаліст з пізнього бронзового віку. Його знахідки повністю спростували теорію Кеньон. Свої дослідження він проводив через 40 років після неї. Прибувши на місце розкопок, він заново вивчив дані, отримані в 1907 році, коли там працювала німецька команда; дані, які отримали Гарстанг у 1930 році, Кетлін Кеньон – 1950-го та італійсько-палестинська команда у 1997 році.

Доктор Вуд повідомив про результати своїх досліджень. Найперше – те, що у період Ісуса Навина великою популярністю користувалися гончарні вироби домашнього виготовлення червоного і чорного кольорів.

У керамічних посудинах виявлено багато зерна. У Книзі Ісуса Навина, 2:6, написано, що падіння Єрихона відбулося під час жнив, що суперечить теорії Кеньон, оскільки облогу єгиптян, дотримуючись звичайної практики того часу, почали би до жнив, щоб голодом змусити тих, що опинилися в облозі, здати місто. Бог також звелів ізраїльтянам не чіпати ніяких цінностей в місті, оскільки вони заклали, присвячені Йому (Іс. Нав. 6:17).

Під час розкопок з'ясувалося, що будинки, прилеглі до північної частини стіни міста, не пошкоджені. Це місце – найближче до «горі», про яку йде мова в Іс. Нав. 2:16. У Біблії сказано, що Рахав «сховала була послів» у своєму домі, який був у стіні, і що Бог пообіцяв зберегти їй життя (Іс. Нав. 6:17). А отже, її житло не мало бути зруйнованим.

Велика кількість глиняних цеглин, що впали «назовні» (а не всередину) вказує на те, що в ізраїльтян, які облягали місто, була чудова можливість увійти до нього «кожен перед себе» (Іс. Нав. 6:20).

Що дає нам ця інформація? Це ще одне свідчення на користь істинності Писання. Це підбадьорює нас і заохочує вірити Божому Слову, навіть якщо нам щось незрозуміло. Бо всі події, описані в Біблії, відбувалися саме так, як там написано.

Безперечно, бути християнином і вірити у Творця – це сфера віри, а не розуму. Однак нема потреби ігнорувати розум. Існує багато доказів на користь Біблії. Божі чуда і дивні діла Його – це реальність, а не міф!

ВІРУЮ

«Я НЕ ДОПОМАГАЮ ДРУЖИНІ. ТОМУ ЩО Я НЕ ПОМІЧНИК В ЦЬОМУ ДОМІ, А ПАРТНЕР»

До мене зайшов приятель. Ми сиділи на кухні і розмовляли про життя. Під час розмови я встав і сказав: «Хвильку, я помию посуд і повернуся».

Мій приятель глянув на мене так, ніби я повідомив йому, що відлучаюся на будівництво космічної ракети. Із захватом він мовив: «Я радий, що ти допомагаєш своїй дружині. Я своїй не допомагаю, тому що їй кілька разів допоміг, а вона мене навіть не похвалила. Минулого тижня я помив підлогу – і жодного слова вдячності».

Я повернувся на своє місце, сів поруч і пояснив, що я не «допомагаю» своїй дружині. Моїй дружині помічник не потрібний, їй потрібний партнер. Я її партнер по дому, у нас різні функції в цьому партнерстві, а виконання домашніх справ – це не «допомага».

Я не допомагаю своїй дружині прибирати в домі, тому що я також живу в цьому домі, і мені також потрібно в ньому прибирати.

Я не допомагаю своїй дружині готувати, тому що я хочу їсти і мені також потрібно готувати.

Я не допомагаю своїй дружині мити посуд після вечері, тому що я

також користувався цим посудом.

Я не допомагаю своїй дружині виховувати дітей, тому що це й мої діти, а мій обов'язок – бути їм батьком.

Я не допомагаю дружині прати, розвішувати і складати одяг, тому що це й моя одежа і одежа моїх дітей.

Я не помічник в цьому домі, я – частина цього дому. А що стосується похвали, я запитав свого співрозмовника, коли в останній раз після того, як його дружина прибрала в домі, випрала одежу, змінила постільну білизну, скупала дітей, приготувала обід, він подякував їй.

Тобі це не здається абсурдним? А ти, раз в житті помивши підлогу, очікуєш якогось особливого трофею за свої заслуги? Чому? Ти не задумувався про це, друже?

Можливо, ти надто захопився цією «культурою мачо», яка вважає, що всі домашні діла – це її робота.

Допомагай їй, будь справжнім партнером, а не гостем, який в цей дім приходить їсти, спати, приймати душ і задовольняти свої потреби. Будь як вдома! У себе вдома.

Справжні переміни в суспільстві починаються з наших домів. І почати їх маємо ми.

Т. Е.

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700

<http://fb.com/chverp/>

Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viru.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

Дорогі друзі! Слухайте ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Промінь» — передача для дітей «Стежинка»

СЛОВ'ЯНСЬКА ЦЕРКВА ПОВНОГО ЄВАНГЕЛІЯ (SLAVIC FULL GOSPEL CHURCH)

Запрошуємо на Богослужіння:
НЕДІЛЯ - 10:00, 18:00
ЧЕТВЕР - 19:00 (розбір Божого Слова)
Бродс'тo Gaimc, Клівленд, Огайо
5851 E Wallings Rd, Broadview Heights, Ohio 44147

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

АУТИЗМ – НЕ ВИРОК

8-10 вересня 2017 року в в молитовно-оздоровчому центрі «Фавор» (м. Радомишль Житомирської обл.) відбудеться Міжнародна міжконфесійна конференція для батьків дітей з аутизмом та фахівців, які працюють у цій сфері.

Його учасниками зможуть стати всі, хто певною мірою стикається з проблемою реабілітації та адаптації особливих дітей.

Спікери конференції – досвідчені фахівці та служителі зі всього світу. Протягом трьох днів вони будуть ділитися своїми знаннями та досвідом у різних сферах життя особливих дітей і їх батьків.

З питань реєстрації звертайтеся:

(098) 22-87-471, Ліда, або: kibukievich.lika@i.ua

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНІ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфесем», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІБРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Лекарьський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садиба); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИЙСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНЦІВ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПІЛИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛИЧИЙСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Пазьський» (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

ВІРУЮ

№ 8 (223)
серпень 2017 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viru.ua>

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.